

BARCELONA

Potser sí, potser sóc massa jove o massa immadura i no puc acabar d'assimilar les coses tal i com em vénen, o potser ja és l'hora de mirar enrere i adonar-me de tot el què ha passat.

Era diumenge. Teníem entrades per anar al teatre a veure "Barcelona". Jo no en sabia gaire cosa, sobre aquesta obra. Havia llegit unes crítiques que la deixaven molt bé, que si l'Emma Vilarassau i la Míriam Íscla, que si el Pere Riera.. M'havien dit que l'obra emmarcava una època molt difícil per al nostra país. I això ja em va interessar. El que no podia imaginar-me és l'impacte que em va produir la història, els personatges, l'ambientació, els fets... tot plegat em va fer canviar la manera de veure les coses i m'està generant una sèrie de dubtes als quals no trobo resposta.

Des del començament em vaig endinsar tant en la trama, que no em sentia en cap moment al Teatre Principal. A poc a poc vaig notar com els sentiments afloraven dins meu.

Possiblement no trobi les paraules, segurament no les tinc, ja que només sorgeixen preguntes dins del meu cap, situacions, fets,... i sobretot dubtes.

I em plantejo... Què faria jo, ara, si vingués una guerra? una guerra estúpida, plena de sang, una guerra d'innocents. Què faria jo si qualsevol persona de les que són al meu costat se'm morís? Com actuaria? Com em sentiria? Què valoraria?...

Sincerament, no ho sé. No trobo resposta a cap pregunta. Quan hi penso, només sento una buidor dins meu que m'aclapara i em deixa amb el no-res, sola, invisible, sense capacitat de decisió. La gola se m'estreny només de pensar en aquestes paraules.

Analitzo el què sé i anhele trobar la resposta del què faria, únicament jo la puc cercar, així que busco alternatives dins meu per poder respondre. Em pregunto quin valor tenen per mi aquestes paraules: Republicana? De dretes? D'esquerres? Federalista? Anarquista? Falangista? Absolutista? Independentista? Feminista? Demòcrata?... m'enfonso al veure que no sé del cert què volen dir. Però, potser ho estic fent tot massa difícil i estic posant un títol als meus ideals. I això no ho vull.

Així, decideixo dir el què sento, i crido per dins el que crec que sóc: penso que sóc una persona lliberal, que busca la justícia per sobre de tot; amb ganes de ser capaç de canviar el món, d'exigir la igualtat i el respecte als drets de les persones i sobretot, que desprecia les guerres; sóc una persona que estima la seva terra i que vol lluitar per ella... Però, fins a quin punt sóc tot això? Aquí em desconcerto. Si Catalunya, la meva terra, patís; quina seria la meva iniciativa? Em quedaria a lluitar per defensar-la? O fugiria lluny i l'abandonaria per no ser

còmplice d'una barbàrie? Donaria la vida per la terra, o, més ben dit, donaria la vida pels meus ideals?

Em torno a sentir sola, en un laberint desert, sense sortida, sense principi, enmig del tot i del res. No m'agrada cedir, mai ho he fet; no m'agrada fugir, sempre he intentat assumir les conseqüències. M'agrada lluitar i defensar els meus ideals.

He decidit aparcar els meus dubtes i posar-me a la pell de les persones que van viure aquella devastadora guerra. Unes persones que m'han fet canviar el punt de vista. No sé si jo podria haver estat tant forta en aquella situació, ni tant sols sé si hauria aguantat tanta càrrega.

Ineludiblement, penso ens els meus familiars que van viure aquesta situació. Me n'han explicat moltes coses però ara és quan desitjaria poder-hi parlar. Ells van ser els qui van resistir amb la mort amenaçant-los a cada instant. Com es pot viure així?

No sé si soc forta, dèbil, indiferent, sensible, freda... i no sé qui seria jo en aquella situació. Tant sols penso en aquelles persones que van haver de viure una guerra civil, aquelles que van patir tant per la seva supervivència com per la d'un poble desconcertat i que les ballava magres. Aquella gent que no va poder preguntar-se qui era, com actuaria i quines conseqüències tindrien les seves decisions. Tant sols van tenir temps d'actuar i d'intentar sobreviure en un món de pols i tristesa; en un món ofegat per la guerra i el feixisme; en un món que anava desapareixent sota una tirania absolutista.

Al llarg de la meua vida, he estudiat mil cops l'impacte de les guerres, però mai fins ara, he valorat que les víctimes eren persones que tenien una vida, una història, uns sentiments i uns dubtes. Admiro molt la valentia de tots aquells que van lluitar per la llibertat, però no comprenc els qui van entrar en el rol d'una guerra absurda i van decidir alçar les armes. Admiro a tots els qui van cridar en català els seus ideals, sense deixar que ningú els poses cap barrera, els qui van aprendre a lluitar sense violència. Admiro aquells que van haver marxar, per protegir la seva vida i tots els qui van explicar el dia de demà la història fortuïta de la seva terra. També admiro aquells que van voler acabar la guerra i van decidir, exhausts, deixar de lluitar i callar invisibles a casa seva, sense abandonar mai els seus ideals, silenciats-los. Però sobretot admiro a totes aquelles persones que sense que els ensenyessin res, ni que els deixessin temps per pensar què s'havia de fer, van ser capaços, de prendre una decisió: l'opció de seguir vivint, de tirar endavant malgrat les circumstàncies que els envoltaven. Ara només puc dir que, segurament, jo no en sabia.

Les decisions omplen gran part de la nostra vida, però quan arriba una guerra, les decisions són la nostra vida.